

Sygn. akt III AUa 468/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 września 2017 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Irena Różańska-Dorosz (spr.)

Sędziowie: SSA Ireneusz Lejczak

SSO del. Artur Tomanek

Protokolant: Marcin Guzik

po rozpoznaniu w dniu 5 września 2017 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z wniosku **S. B.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.**

o emeryturę

na skutek apelacji S. B.

od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 2 grudnia 2016 r. sygn. akt V U 2433/15

I. zmienia zaskarżony wyrok i poprzedzającą go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 28 sierpnia 2015 roku w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy S. B. prawo do emerytury od 1 czerwca 2015 roku;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz wnioskodawcy kwotę 30 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 2 grudnia 2016 r. Sąd Okręgowy w Opolu V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie S. B. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 28 sierpnia 2015 r., którą odmówiono przyznania wnioskodawcy prawa do emerytury w obniżonym wieku.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd pierwszej instancji wydał w oparciu o następująco ustalony stan faktyczny:

Wnioskodawca S. B., urodzony (...), złożył wniosek o emeryturę w dniu 4 września 2012 r., nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego, a na dzień 1 stycznia 1999 r. udokumentował 26 lat, 6 miesięcy i 12 dni okresów składkowych i nieskładkowych. W dniu złożenia wniosku o świadczenie podjął zatrudnienie na podstawie umowy o pracę w Przedsiębiorstwie (...) Sp. z o.o. w K..

Zaskarżoną decyzją organ rentowy odmówił przyznania wnioskodawcy prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych wskazując, że wnioskodawca nie udowodnił wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach, a jedynie 7 lat, 2 miesiące i 23 dni tego rodzaju pracy. Do powyższego stażu pracy w warunkach szczególnych organ rentowy zaliczył wnioskodawcy na podstawie złożonych świadectw pracy okres pracy od 20 listopada 1970 r. do 24 października 1971 r. i od 2 listopada 1973 r. do 29 czerwca 1974 r. w (...) w R. na stanowisku rzemieślnika oraz od 22 lipca 1992 r. do 31 lipca 1996 r. w Przedsiębiorstwie Produkcyjno-Usługowo-Handlowym (...) s.c. w G. na stanowisku spawacza.

Organ rentowy nie uznał wnioskodawcy do stażu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach okresu jego zatrudnienia w Spółdzielni (...) w K. w okresie od 1 kwietnia 1975 r. do 10 października 1975 r. oraz w Spółdzielni (...) od 5 maja 1980 r. do 21 kwietnia 1992 r., gdyż w przedłożonym świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach z 10 października 2000 r. nie wskazano charakteru pracy zgodnie z Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., a także nie podano punktu określającego stanowisko pracy - powołano za to Zarządzenie Ministra Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 14 lipca 1983 r., które utraciło moc, obecnie obowiązuje Zarządzenie Nr 16 z dnia 31 marca 1988 r. (Dz. Urz. MR i GZ Nr 2 poz. 4)

S. B. zatrudniony był w Spółdzielni (...) w K. w okresie od 1 kwietnia 1975 r. do 10 października 1975 r. na stanowisku mechanika. Podczas zatrudnienia w Spółdzielni (...) w K. wnioskodawca w okresie od 5 maja 1980 r. do 31 marca 1985 r. zajmował stanowisko mechanika, zaś - po ukończeniu kursu spawacza elektrycznego i gazowego - od 1 kwietnia 1985 r. do 21 czerwca 1992 r. - mechanika-spawacza. Trwający dwa miesiące kurs spawacza elektrycznego i gazowego wnioskodawca odbył na podstawie umowy zawartej z pracodawcą w dniu 30 listopada 1984 r. Na czas trwania kursu Spółdzielnia (...) udzieliła mu płatnego urlopu szkoleniowego.

W trakcie zatrudnienia wnioskodawcy w tym zakładzie pracy (...) w K. wykonywała usługi na rzecz (...) Fabryki (...) w R., polegające na spawaniu według rysunków elementów metalowych oraz rur o średnicy 30 cm. Kolejnym zakładem, z którym spółdzielnię łączyła umowa kooperacyjna, było przedsiębiorstwo (...) w T.. Na zlecenie tego zakładu pracy (...) w K. spawała wspornice do kopalni. Po uzyskaniu uprawnień do spawania i powierzenia wnioskodawcy uprawnień mechanika-spawacza, tj. od 1 kwietnia 1984 r. wykonywał on wyłącznie prace spawalnicze. Pracował w pełnym wymiarze czasu pracy.

W spornym okresie, wraz z wnioskodawcą, pracowali J. P. (1) i C. A., którzy zatrudnieni byli na stanowiskach spawaczy. C. A. wraz z J. P. (1) w okresie od 1 października 1975 r. do 26 stycznia 1976 r. uczestniczyli w przeszkoleniu spawalniczym oraz w podstawowym kursie spawania gazowego, organizowanym przez Wojewódzki Zakład (...) w W..

W dniu 26 stycznia 1976 r. otrzymali książeczki spawacza. J. P. (1) zatrudniony był w Spółdzielni (...) w K. w okresie od 16 listopada 1974 r. do 30 czerwca 1978 r. oraz od 2 kwietnia 1980 r. do 30 września 1981 r., a C. A. w okresie od 8 marca 1973 r. do 21 czerwca 1992 r.

Do odwołania wnioskodawca przedłożył zaświadczenie z wykazany okres pracy w warunkach szczególnych od 1 sierpnia 1996 r. do 31 lipca 2012 r. w Przedsiębiorstwie (...) Sp. z o.o., którego Zakład nie uwzględnił, bowiem nie określono w nim charakteru pracy według zapisów rozporządzenia z dnia 7.02.1983 r., a także występują rozbieżności w okresie zatrudnienia, gdyż na zaświadczeniu Rp7 z dnia 7 października 2003 r. wykazano zatrudnienie od 1 października 1996 r., a na przedłożonym zaświadczeniu od 1 sierpnia 1996 r.

Od 15 maja 1985 r. powierzono wnioskodawcy obowiązki mechanika spawacza. Trwało to do września 1988 r., kiedy to od 1 września 1988 r. powierzono mu obowiązki spawacza. Od 1 października 1988 r. do 1 września 1989 r. ponownie miał powierzone obowiązki mechanika-spawacza, ale od 1 października 1989 r. do 1 grudnia 1989 r. powierzono mu obowiązki mechanika. Od 1 grudnia 1989 r. powierzono mu ponownie obowiązki spawacza i trwało to do 1 maja 1990 r., kiedy to ponownie powierzono obowiązki mechanika-spawacza. Obowiązki te pełnił do 1 stycznia 1992 r., kiedy to ponownie miał powierzone obowiązki mechanika.

Decyzją z 1 kwietnia 2016 r. ZUS uznał wnioskodawcy okres 9 lat, 7 miesięcy i 10 dni pracy w warunkach szczególnych. W skład tego okresu wchodził m.in. okres pracy w firmie (...) w K. od 1 sierpnia 1996 r. do 31 grudnia 1998 r.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie wnioskodawcy nie zasługuje na uwzględnienie. Jako podstawę rozstrzygnięcia Sąd ten wskazał przepis art. 184 ust. 1 i 2 i art. 32 Ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz regulacje zawarte w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Sąd podał, że wśród prac wymienionych w załączniku - Wykazie A do cytowanego powyżej rozporządzenia, w dziale XIV, pod poz. 12 wymieniono prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowowodorowym.

Sąd pierwszej instancji przyjął za bezsporne, że wnioskodawca ukończył wymagany wiek 60 lat, na dzień 1 stycznia 1999 r. udokumentował ponad 25-letni ogólny staż ubezpieczeniowy i nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Stosunek pracy rozwiązał w dniu 31 lipca 2012 r., lecz 4 września 2012 r., tj. w dniu złożenia wniosku o emeryturę, podjął ponownie zatrudnienie. Ostatecznie spornym pozostawało więc tylko to, czy wnioskodawca posiada wymagany 15-letni staż pracy w warunkach szczególnych, bowiem ZUS na podstawie złożonych świadectw pracy w warunkach szczególnych uznał posiadanie przez niego jedynie 5 lat i 3 miesiące takiej pracy.

Do okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych ZUS nie zaliczył wnioskodawcy okresu zatrudnienia w Spółdzielni (...) w K. w okresie od 1 kwietnia 1975 r. do 10 października 1975 r. oraz w Spółdzielni (...) w K. od 5 maja 1980 r. do 21 kwietnia 1992 r.

Sąd uznał, że w związku z tym, że ustalanie przed Sądem faktu wykonywania pracy w warunkach szczególnych nie jest związane żadnymi ograniczeniami dowodowymi (por. np. uchwała SN z dnia 27 maja 1985 r., III UZP 5/85, uchwała SN z dnia 10 marca 1984 r., III UZP 6/84), to charakter pracy wnioskodawcy w spornym okresie oceniano zarówno na podstawie dowodów złożonych do jego akt emerytalnych i akt sądowych, jak też akt osobowych, zeznań świadków C. A. i J. P. (2), akt osobowych świadków, akt spraw sądowych dot. prawa świadków do wcześniejszej emerytury i zeznań wnioskodawcy. W ocenie Sądu Okręgowego, w świetle przeprowadzonego postępowania dowodowego, brak było jakichkolwiek podstaw do uznania, że wnioskodawca w okresie 5 maja 1980 r. do 31 marca 1985 r., a przynajmniej do czasu, gdy zdobył uprawnienia spawalnicze tj. do 31 stycznia 1985 r. pracował w warunkach szczególnych.

Sąd podał, że wnioskodawca powołał się na zeznania świadków, w tym świadka C. D., którzy w sposób jednoznaczny twierdzili, że w okresie tego zatrudnienia odwołujący się wyłącznie spawał. Powoływali się również na to, że świadczili pracę razem z wnioskodawcą i sami otrzymali prawo do wcześniejszej emerytury w oparciu o zatrudnienie na tym stanowisku w tym samym zakładzie pracy, co wnioskodawca. Według Sądu pierwszej instancji materiał dowodowy dotyczący zatrudnienia świadków i zatrudnienia wnioskodawcy, w tym w szczególności akta osobowe oraz data zdobycia przez nich uprawnień spawalniczych, jest zdecydowanie różny. Sąd wskazał, że wnioskodawca w dniu zawierania umowy o pracę (5 maja 1980 r.) - co wynika z dokumentów znajdujących się w aktach osobowych - został zatrudniony na stanowisku mechanika. Takie też stanowisko wskazane jest w kolejnych dokumentach z akt osobowych. Co ważne, w dniu 30 listopada 1984 r. Spółdzielnia (...) w K. zobowiązała się wydać wnioskodawcy skierowanie na kurs spawania elektrycznego i gazowego trwający 2 miesiące, w ramach którego odwołujący się miał obowiązek uzyskać uprawnienia spawalnicze. Sam wnioskodawca słuchany na rozprawie w dniu 3 kwietnia 2013 r. zeznał, że uprawnienia do spawania zdobył w 1985 r. Tymczasem świadek D., na rozprawie w dniu 5 lipca 2016 r. zeznał, że wnioskodawca wykonywał prace wyłącznie spawacza już co najmniej od roku 1978 r. Co więcej sam wnioskodawca słuchany w tym samym dniu na rozprawie zeznał że po swoim drugim zatrudnieniu w (...) K., tj. od 1980 r. wykonywał wyłącznie prace spawacza. Zdaniem Sądu pierwszej instancji pozostaje to w rażącej sprzeczności z dowodami, w myśl których sam wnioskodawca przyznawał, że uprawnienia do pracy spawacza uzyskał dopiero w lutym 1985 r., a dopiero w maju 1985 r., co zresztą wynika z angaży w jego aktach osobowych, zostały mu powierzone obowiązki mechanika spawacza. W związku z tym Sąd nie dał wiary zeznaniom świadków oraz zeznaniom wnioskodawcy co do charakteru jego zatrudnienia przed zdobyciem przez niego uprawnień do spawania.

Sąd ten uznał, że niedorzecznością byłoby, gdyby jakikolwiek pracodawca zlecił spawanie pracownikowi, który nie ma ukończonego choćby podstawowego kursu spawania. Za istotne Sąd ten uznał, że zgodnie z treścią § 3 ust. 1, obowiązującego w spornym okresie rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej oraz Zdrowia z 2 listopada 1954 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy przy spawaniu i cięciu metali (Dz. U. nr 51 poz. 259), spawanie i cięcie metali mogło być wykonywane tylko przez osoby dobrze zaznajomione teoretycznie i praktycznie z tą pracą, które przeszły należyte wykształcenie w tej dziedzinie i zdały odpowiedni egzamin z uwzględnieniem znajomości przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy.

Sąd pierwszej instancji zaznaczył także, że dopuszczone jako dowód w postępowaniu akta osobowe nie spełniły oczekiwań co do dostarczenia sądowi pełnego i wiarygodnego materiału dowodowego, który mógłby potwierdzić że wnioskodawca istotnie legitymuje się okresem pracy co najmniej 15 lat na stanowisku pracy związanym z pracą w warunkach szczególnych. Dokumentacja w tych aktach jest enigmatyczna i dostarcza jedynie dowodów na to, że w okresie od 1 maja 1985 r. do stycznia 1992 r. wnioskodawca wykonywał pracę mechanika spawacza, nie dostarczając żadnych dowodów na ocenę, na czym konkretnym polegała jego praca, czyli jaki czas, w ramach dnia pracy wykonywane były prace spawacza, a w jakich mechanika.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy w Opolu uznał, że wnioskodawca nie spełnia warunków z art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, co spowodowało oddalenie jego odwołania.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania Sąd uzasadnił treścią przepisu art. 98 k.p.c. oraz § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2005 r., Nr 163, poz.1349).

Apelację od powyższego orzeczenia wywiódł wnioskodawca, który zaskarżył wyrok w całości i zarzucił mu:

1. naruszenie przepisów postępowania, to jest:

a) art. 233 k.p.c. poprzez dowolne, nieuwzględniające zasad doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania uznanie przez Sąd pierwszej instancji, że przez cały okres pracy w (...) w K. nie wykonywał pracy spawacza oraz sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią materiału dowodowego, co mogło mieć wpływ na wynik sprawy, poprzez brak uznania za wiarygodne w całości zeznań świadków C. A., J. P. (2), D. oraz pominięcie w zupełności zeznań świadka E. B. odnośnie tego, że świadkowie ci potwierdzają, że w okresie zatrudnienia wnioskodawcy w (...), a głównie od uzyskania przez niego uprawnień spawacza, w pełnym wymiarze czasu pracy wyłącznie spawał,

b) art. 328 § 2 k.p.c. poprzez brak należytego uzasadnienia i podania przyczyny, dlaczego Sąd pierwszej instancji nie dał wiary zeznaniom świadków, zeznaniom wnioskodawcy oraz ustaleniom sądów, które rozpatrywały sprawę poprzednio, że po uzyskaniu uprawnień spawacza, pracował w pełnym wymiarze czasu pracy jako spawacz, nie uznał w zupełności zeznań świadka E. B.,

c) przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu poprzez przyznanie pełnomocnikowi ZUS wynagrodzenia w wysokości poczwórnej minimalnej stawki, gdy pełnomocnik ZUS nie przedłożył żadnego spisu kosztów, a jego zaangażowanie w sprawie ograniczało się do uczestniczenia w rozprawach i sporządzeniu kilku pism;

2. naruszenie prawa materialnego, a w szczególności:

a) § 2 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, błędnie uznając, że cały okres zatrudnienia wnioskodawcy i praca wykonywana w Spółdzielni (...) w K. nie była wykonywana w szczególnych warunkach, pomimo potwierdzających to zeznań świadków,

b) art. 184 i inne ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez błędne ustalenie i zastosowanie, uznając że w spornym okresie wnioskodawca nie był zatrudniony w warunkach szczególnych i w związku z tym nie spełnia warunków prawa do nabycia wcześniejszej emerytury.

Wskazując na powyższe apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości oraz przyznanie prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach, a także obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania sądowego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania przy uwzględnieniu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy zasługuje na uwzględnienie.

Nie było sporu między stronami co do faktu, że S. B. ukończył 60 rok życia oraz że na dzień 1 stycznia 1999 r. legitymuje się ponad 25-letnim stażem pracy. Spór obejmował wykazanie przez wnioskodawcę co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Ubezpieczony podnosił, że w okresie zatrudnienia w Spółdzielni (...) w K. od 5 maja 1980 r. do 21 kwietnia 1992 r. wykonywał pracę w warunkach szczególnych, tj. pracę spawacza, w szczególności dotyczyło to okresu od 1985 r., tj. po ukończeniu kursu spawalniczego i uzyskaniu w związku z tym wymaganych kwalifikacji spawacza.

Wnioskodawca ubiegał się o prawo do emerytury na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz.U.2017.1383 t.j.). Przepis ten m.in. stanowi, że prawo do emerytury jest uzależnione od udowodnienia okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat dla mężczyzn. Przepisami tymi są przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U.1983.8.43 ze zm.), które zachowało moc obowiązującą (por. uchwałę z 13 lutego 2002 r. w sprawie III ZP 30/01, OSNP 2002 z. 10 poz. 234). Przepis § 4 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A nabywa prawo do emerytury jeżeli spełnia następujące warunki: osiągnął wiek wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Jedynie zatrudnienie na stanowiskach przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowowodorowym wskazane jest w wykazie A, dziale XIV, pod poz. 12 załącznika do ww. rozporządzenia z 7 lutego 1983 r. jako zatrudnienie w warunkach szczególnych.

W postępowaniu w pierwszej instancji Sąd Okręgowy stwierdził, że brak jest dowodów dostatecznie potwierdzających, że wnioskodawca w spornym okresie, a przede wszystkim przed nabyciem uprawnień spawalniczych stale i w pełnym wymiarze wykonywał ww. pracę spawacza. Sąd pierwszej instancji, poza ogólnym zanegowaniem zatrudnienia wnioskodawcy w (...) w K. od 1980 r. do 1992 r. jako pracy wykonywanej w warunkach szczególnych, nie przeanalizował wnikliwie jego sytuacji po odbyciu kursu spawalniczego. Ma to znaczenie o tyle, że skoro ostatecznie organ rentowy uznał za udowodniony w przypadku wnioskodawcy staż szczególny w wymiarze 9 lat, 7 miesięcy i 10 dni takiej pracy, to doliczenie do tego okresu 6 lat i 9 miesięcy, wynikających z uwzględnienia zatrudnienia wnioskodawcy jako spawacza w (...) w K. od 1 kwietnia 1985 r. do 31 grudnia 1991 r., stanowiłoby podstawę do przyznania S. B. prawa do emerytury w obniżonym wieku.

Sąd Apelacyjny, po ponownym przeanalizowaniu dokumentów osobowych wnioskodawcy oraz zeznań słuchanych w tej sprawie świadków i samego wnioskodawcy, nie zgadza się z Sądem Okręgowym co do braku spełnienia przez ubezpieczonego przesłanki posiadania co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Jakkolwiek faktycznie z książki spawacza wydanej 6 stycznia 1985 r. wynika, że przed 1985 r. S. B. nie posiadał uprawnień koniecznych do wykonywania prac przy spawaniu, co czyni jego twierdzenia o świadczeniu pracy spawacza przed tą datą niewiarygodnymi, tak w ocenie Sądu Apelacyjnego nie ma wątpliwości, że po uzyskaniu odpowiednich kwalifikacji, takie prace w warunkach szczególnych faktycznie wykonywał. Co prawda w zachowanych angażach brak jest

konsekwencji co do określenia stanowiska pracy wnioskodawcy, ponieważ raz wymienia się wyłącznie stanowisko spawacza, a raz mechanika-spawacza, a trzykrotnie nawet samego mechanika, o czym wspomniał Sąd Okręgowy, tak mimo tego, sam wnioskodawca konsekwentnie opisywał swój charakter pracy jako wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przy spawaniu i co więcej okoliczność tę potwierdzili słuchani w sprawie świadkowie, będący jego współpracownikami. Świadkowie ci szczegółowo opisywali obowiązki na stanowisku spawacza zarówno swoje, jak i wnioskodawcy, a ich relacje były spójne w tym względzie i stanowcze co do pracy wnioskodawcy na takim, a nie innym stanowisku. Z ich zeznań wynika też, że praktyką zatrudniającego ich zakładu było wpisywanie w angażach stanowisk pracy nie odpowiadających faktycznemu zatrudnieniu pracowników.

W ocenie Sądu Apelacyjnego przeprowadzone przed Sądem pierwszej instancji postępowanie dowodowe pozwoliło na precyzyjne ustalenie okresu świadczenia przez wnioskodawcę pracy w warunkach szczególnych w wymiarze powyżej 15 lat.

W związku z powyższym wyrok Sądu Okręgowego został zmieniony w oparciu o art. 386 § 1 k.p.c. Sąd Apelacyjny przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury od miesiąca, w którym złożył on wniosek o świadczenie, tj. od 1 czerwca 2015 r., stosownie do dyspozycji art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Sąd Apelacyjny orzekł o zwrocie kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym na rzecz wnioskodawcy w oparciu o art. 98 k.p.c. oraz art. 79 ust. 1 pkt 1e ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2016.623 t.j.).

SSA Ireneusz Lejczak SSA Irena Różańska-Dorosz SSO del. Artur Tomanek

R.S.